

HARMADIK

Szokás szerint a pláza déli oldalánál sétáltunk. A négyméternyi széles járda mellett nyolcsávos autótút háborús övezete terült el, irtózatossá csatazaj hallatszott, a felkavart levegő mindenhol megfordult, örvények üldözték egymást. A járdaszegély hosszában ültetett fasor legfeljebb árnyékot nyújtott, de mivel alul nyitott, fentebb tömör fákat ültettek ki, a bűzös, forró levegő felgyorsulva vágódott nekünk. Az együttműködésünket modellezhetné, ahogy ezen a szakaszon viselkedtünk, hogy tudniillik áldozatokat hoztunk, és kölcsönösen megajándékoztuk egymást a figyelmességünkkel. Pusztán azért, mert itt, az észak felőli oldalon jószerevével sosem jártak gyalogosok, az egyedüllet örömeit messzemenően kiélvezhetjük. Kelet és dél felől a felszíni parkoló és a buszmegálló, a McDonald's, a benzinkút tömegeket eresztett át, de még a nyugati oldalon található, mélyebb kirakat nélküli üzletecskék is vonzottak valamelyes forgalmat. Ahányszor azonban erre jártunk, számíthattunk rá, hogy a nagyjából százméteres szakasz kizárólag a miénk. Édes volt eljátszani a gondolattal, hogy ha itt nincs ember, sehol sincs. Hiszen az autók nem emberek, felőlük nem zavartattuk magunkat, és ha egy ilyen kihalt térsáv megnyílt előttünk, úgy éreztük, hatvanas évekbeli, fekete-fehér filmet nézünk, melyben minden utcakép hihetetlenül szellősnek látszik, és a városnak, a mi városunknak jól körülírható jelentéssel bíró elemei lehetünk.

Egyszer este tíz után értünk csak vissza az utunkról. Elvettünk néhány átjárót, sarkot, kereszteződést, ki tudja már, egyik hozta a másikat, hiba a hibát. Hallatlan fegyelemmel lépkedtünk, de ki se kellett mondanunk, sötétedés után olyasmí érzésünk volt, hogy kétfelől éles fogsorok vicsorognak ránk. A szokásos keménység, egyértelműség helyett valahogy olyan reszketegnek láttuk, túlzottan befolyásolhatónak: történt valami a várossal, megváltozott az állaga, elveszítette kereteit, odalett a burkolat stabilitása. Öntudatra ébredt, kiáltott Nina, és könyörgött, hogy kivételesen fussunk. Amikor odaértünk, a pláza hármas tagolású homlokzatának vonalát követő párkányvilágítás olyan hatást keltett bennünk, mintha Nina és én, két egyébként nagy becsben tartott lény, a törekeny béke oltára felé haladnánk, azzal a meggyőződéssel, hogy sosem akarunk odaérni. Utólag, mikor már a lakás rítusainak szolgálaként levetkőztünk, veszekedtünk, dugtunk, meztelesenül pihegve leszögeztük, hogy ilyet soha többé nem szabad megkockáztat-

nunk. Nem jó kikezdeni a sötétséggel, az a béke nem kell nekünk, amelyik túlzottan belesimulna a természet rendjébe, terápiás csend, rekreációs periódus, mennyiségi változások, kéretlen cserélődések, meg a sok szarság, ezek jobb, ha csak úgy, tudattalanul megtörténnek velünk. A sötétben az első gondolatunk az lenne, hogy mit művel a testünk, és akkor ki tudja, meddig bírjuk együtt. Jelzem, aznap Nina együttműködési szintje a szokottnál lényegesen nagyobb eltérést mutatott, ami fölösleges bonyodalmakhoz vezetett – ezt úgy kell érteni, annyira megijedt, hogy hozzám bűjt, és majdnem elcsúsztunk a veszekedéssel. Szóval ezért hagyunk égve lámpákat otthon, és ezért ütjük el az időt egymást nem kímélve. Ki akarna olyan világban élni, ahol a cselekvés nem lehet csupán fikció, hanem kényszerűen önvédelem is. A sötétség az olyan, mint a túl nagy zaj, vagy mondjuk a társadalom, igyekszünk kívül maradni a körein. Sokáig emlegettük ezt az esetet, és hogy milyen érdekes, bár voltak más lehetőségeink, gyorsabban is eljuthattunk volna Nina lakásába, de rendre úgy megyünk haza, mintha csakis a pláza felőli út lenne engedélyezve, akár egy repülőgépnek a leszállófolyosó.

Szóval az éjszakai séta veszélyes, ezt még időben felismertük. Szörnyű lenne a lakásba már sérülten érkezni. Annak bent kell megtörténnie. Erre készülünk a kétemeletnyi lépcső megmászása közben, a kudarc előérzete féltelmetesen bontakozik ki, a lépcsőpihenőknél a szükségvilágítás sápadt arcunkat utánozza, a szinteken az armatúrák pedig nyilvánvalóvá teszik a helyzetünket, az elviselhetőnél jóval több fényt zúdítva a nyakunkba. Elég egy oldalra vetett pillantás, Nina szeplői idegesítenek, és látom rajta, hogy milyennek gondol, egyszerű, dísztelen alany, akin a pénisz van. Arcunk eltorzul, testünk sebezhetővé válik, az ajtóban, a küszöb előtt, amikor szigorúan végigvizsgáljuk egymást és magunkat, elkésztő az a rengeteg hátsó gondolat, melyeknek a mérge már hat. Ködös aggyal lépünk az előszobába. Ez valami hülye működési zavar lehet bennünk, és csak mi tudjuk kihozni egymásból. De ha ez nincs, azonnal működésbe lépnének az elmozdítás stratégiái, felborulna bennünk, köztünk az egyensúly, kudarcra lennének ítélve. Nincsenek állandó szerepek, mindig más játssza a szexéhest, a tisztaságmániást, a változás prófétáját, vagy ha olyan nap van, akkor mindennek az ellenkezőjét. Mi csak a dolgunkat végezzük, meggyőződéseim, hogy közben nem törődünk a látszattal, hogy tudniillik a pszichiátriai betegségek mintakollekcióját állítjuk össze, két szoba, konyha, folyosó, vizesblokkok, tényleg akár egy kiállítás, ami előtt hümmögve elvonul a jónép, doktorok és látogatók.

Négyen vagyunk bent, mindkettőnkéből két-két verzió, egy normál és egy kifordított. Tudom, nehéz ezt elképzelni, néha sok nekem is, ezt is csak föl-

jegyzem most gyorsan, aztán belevetem magam a műsorba: miért nincs a fürdőszobában egy kis szemetesvödör, amibe a fültisztító pálcikát, a használt papírsebkendőt dobhatnánk; ha én meg tudtam tanulni, hogy a vécékefének melyik fele nézzen kifelé, ő miért nem képes a vízöblítés hangzavarát még odabent, zárt ajtó mögött kivárni; én ritkán váltok ruhát, ő meg túl testhezállókát választ; legalább az egyikünk miért nem szép; na vajon miért?! Mennyi keserűség, milyen hangzavar származik ebből. Minden napot haragban zárunk le, reggel azonban úgy ébredünk, hogy holdkórosak vagyunk a szerelemtől és a vágytól, képtelenség abbahagyni a dugást, megfékezni a kóbor, ám nagyon is konkrét fizikai hatásokat, amiktől egyre csak nyomódunk egymáshoz, a legváltozatosabbban durva, vagyis fantáziadús ko-reográfia szerint. A kávénál persze ismét a veszekedés következik, és ebből is a legrosszabb fajta, amit lefojtott hangon prezentálunk. És jön a harag, a távolságtartás, a taszítás, amikor lehetetlen picit is elfordítani a fejet, mert mindenhol az utálatos másik van. Beszűkül a tér, melyben létezhetsz, mert ott az az elmebeteg. A mozdulatlanságtól elfárad a derék, beáll a nyak. Innen ered a késztetés, hogy induljunk. Ha már kimentünk az utcára, rögtön elsimul az összes nézeteltérés, nem ágaskodik bennünk az ördög, egyenletesen lassú léptekkel haladunk a biztonságos hálózattá összeálló járdákon. Nincs miért és hová sietnünk, egyikünknek sincs munkája.

A város állandó mozgásban van, mint a tenger. Tömör szerkezetűnek gondolnánk, ugyanakkor bizonyos mélységig átláthatónak, de ez nem mindig van így: legtöbbször valakik által irányítottan kaotikus, erős ellenszenvet vált ki belőlünk, ahogy csúszkál mindenfelé. Elszigetel néhány folyamatot, elterelve a figyelmünket, és közben méretes üregek nyílnak benne, amin keresztül, valami durva trükk miatt, nem tudunk áthaladni. Máskor meg végigtaszígal egy nemszeretem utcácskán, ami pár perce még nyilvánvalóan nem volt ott, csak hogy ellensúlyozza az udvariatlanságát. Ahol fordul vagy megtörik, ott előjön a jól ismert, izgató rezonancia, a szűkületekben felgyorsul minden, és szinte sikít az élménytől. Megint máskor viszont, és ez ritka, csupa visszhang az egész, és ilyenkor könnyebben előjönnek a korábbi sétáink emlékei.

Rendszeresen kitalál részleges lezárásokat, állványok mögé bújtatja támpontként rögzített épületeinket, másokat pedig épületet ábrázoló, hatalmas lepellel takarnak ki, és ez mélységesen lehangoló, mert mi van, ha velük meg lehet ezt tenni, feledtetni azt, ami volt, mire számíthatunk mi Ninával. Arról nem is beszélve, milyen szabadon mászkálnak az egész városban a munkagépek. Nina igyekszik tartani bennünk a lelket, vannak játéka. Például

hogy üzen-e valamit a sorrend, a nyitott és a zárt ablakok egymásutánja, tartogat-e valamit a szívünknek kedves zárt ablakok gyakorisága. És rögtön másra figyel, az üzletek folyton játszanak vele. Azt hiszi, nekem is jó szórakozás tárgyakat dicsérni és ócsárolni, pedig ez inkább megkülönböztet minket, mintsem összetartson. Szerintem nem tesz jót neki, ha a kínálat színeivel, formáival idő előtt kifárasztja a szemét. Figyelni szoktam, mennyire intenzíven éli meg, felzaklatja, ha valamit lát, de nem érintheti, pláne ha nem birtokolhatja. Ilyenkor többször ökölbe szorítja leengedett kezét, pumpálja a vért, fene tudja. Órákig nem érne hozzá semmihez. Idegesen nyomja a füle mögé a haját, libabőrös az alkarja, hangosan szuszog. Nem bírom ezt, amikor ennyire képtelen a csalásra. Máskor olyan könnyen átlendül a nehézségeken. Egyre több energiámat emészti föl, hogy el tudjam terelni a figyelmét, vagyis segítek a városnak, hogy megoldja ő. Gyakran éppen az akadályok jelentik a megoldást. A mi életünkben, amit olyannak remélünk, mint a mozdulatlan, déli napsütés, fontos az irányítottság. Néhány tréfás kommentár beleférhet, de bohóckodni nem szabad, és ezt tudja a város, be van tervezve neki, hogy így bánik a halandókkal. Nina persze lassan lenyugszik, a szerelem jogára hivatkozva mindig sikerül kivezetnem legalább egy nyeszlett kis zöldfelülethez, ahol valószerűtlenül tiszta a levegő, és kötelező mélyeket lélegezni. Érdekes, hogy vannak heteink, amikor súlyosbodik Nina állapota, nehezebben tudok hatni rá, erőm javát elveszi, pedig a nappalok, a kint töltött idő szent, és más célokat szolgál. Nincs itt szó valami ki tudja mekkora bűnről a részéről, előfordul, hogy amikor a hatás éri, a két tenyerét csak felemeli a homloka magasságába, mintha a látómezőt árnyékolná, vagy a hőhatást kívánná enyhíteni. Az ujjai szellőzködnek, alatta, az orra tövéből mély ránc fut lefelé, ahogy kicsit fintorog. Szeretem, na. Még így is. Ahogy pumpálja az öklét, vagy felemeli a két tenyerét, a hosszú ujjával hipnotizál, sosem unom meg, és bármit tesz, pláne nem fordítom ellene: az ismétlődő elemsorozatok is drámaian jótékony hatást érhetnek el. A zöldben Nina mindig azt mondja, jó ott, és örülünk, mert már nem a teljes körű elutasítás a legközelebbi opció nála. *Ösztönös készítéseket keres, azt mondja, és erre – nem akar megbántani, de muszáj megmagyaráznia – a város nem mindig a legoptimálisabb terep.* Ahol mintegy véletlenül marad ott a zöld, csak az a jó. Ezt mondja Nina. És hogy a közterek is felemás megoldást jelentenek ebben a tekintetben. Nagyon megijeszt, úgy néz ki, mint aki nincs ott a fejben. Látszatra kivált egy szociális reakciót, beszél hozzám, talán segítséget remél, bizalmat kelt, de mostanában felsejlik bennem, hogy nem inkább kirekeszt valamiből ezekkel a hóbortjaival? Muszáj szeretnem, csak ez segít, mert ha

ilyen, legszívesebben felpofoznám. Nem engedhetünk meg magunknak ingadozást. Tudomásul kell vennünk, hogy a falak irányítanak, és mindennél előrébb való az ígéret hordereje, hogy együtt maradhatunk.

No de nem helyes ez tőlem, hiszen többnyire a kielégült ember nyugalma jellemző ránk. Megvolt az éjszaka, az otthon, most megkönnyeb-bülten, kielégülten közlekedhetünk. A járdán duplán tükröződő fényfoltok remegnek, vidám és előremutató dolgokról cserélünk eszmét, ami helyes. Olyasmikről, ami kézzelfogható, és nem közvetlenül kártékony. Mint például, hogy az utcasarok státusza mindig felvillanyoz minket: valaminek a peremén vagyunk, szóval szabadságunkban állna kilépni a keretek közül, ellebegni innen; ugyanakkor és sokkal követelőzőbben felhorgad a vágy bevonódni valami újba és kecsegtetőbe, a tér feltárásának hősie, felemelő munkájába. Nina az utcasarkokat a saját test megtapasztalásának helyeként definiálta, rá jellemző találékonysággal. Eső után és közben még könnyebb elúzni a szótlan és mogorva énünket. Esőben befordulni egy sarkon, főleg ha enyhe szél is fúj, az a nyers idegenség olyasmi, mint a szexben az ekstázis. Érezni, hogy a világ erőfeszítéseket tesz, hogy kizárjon minket, de mi diadalmaskodunk. Mi tesszük ezt vele.

Arról van szó, hogy mindent összevetve nincs túl bonyolult dolgunk. Elég meggyőző ez így, ahogy van. A város élete tele van erőfeszítésekkel, de mintha kevés kudarcot élne meg. Egyetlenegyszer volt olyan, hogy azt hittük, elpusztult, és amit látunk, preparátum. Akkor épp Nina volt jobb passzban, vigasztalt, hogy nyugi, nincs teendők, nem nekünk készítették elő, kihűlt részeit nem mi fogjuk vizsgálni, mi csak mikroszkópon leszünk észrevehetőek, ha egyáltalán. És vannak hatások, melyek évekig élhetnek még bennünk, egy város léptékeit figyelembe véve egy lélegzetvételnyi kihagyás sok-sok évet jelent, azalatt minden változatlan, csak a tűz vész ki belőle, és a füst gyűl láthatatlanul. Belülről kormozódik, mondta Nina, de mindenbe bele lehet új álmokat ékelni, ami kitakarja a csúnya foltokat. Ráadásul ilyenkor feltűnik egy madár, átrepül egy ház fölött, vagy az aszfalton táncol, örül a csöppnyi, beláthatatlan életének. Mi meg fellelegzünk. Ha nem észlelünk madarat, elég lehet ismét csak egy kis zöld felület, lélegzik helyettünk, de csak akkor halljuk, ha gyorsan hozzáhajolunk, és magunk továbbra sem lélegzünk. Vagy ha ez újra előfordulna, elmegyünk a barátunkhoz: van egy lombhullató fák közti sétaút, a kedvencünk, egy pontján van egy hely, ahol egy igazi veteránt körbe is lehet járni. Mi hátrálni szoktunk pár lépésnyit, rá a nagy kiterjedésű, nyírt pázsitra, aztán még hátrébb, hogy egészen lássuk

ezt a derék, életrevaló óriást. Mekkora durván hatalmas fa! Nina úgy hallotta, hogy egyre több házat fednek zöld tetővel, de oda nem juthatunk fel...

Egyikünk sem ragaszkodik a hibáihoz. Minden kátyúból ki lehet mászni. Egyik nap azt mondjuk, vagyis az a közös feltevésünk, hogy egy kiállításon vagyunk. De nem egyszerű látogatóként, akik fejvesztve rohagnak, mintha attól tartanának, hogy nem sikerül időben örülni az egyes mutaványoknak, ezért folyton csak hiú erőfeszítéseket tesznek. Nekünk ki van adva egy feladat, egyfajta összbenyomás megragadására kell törekednünk, amiből, ha jól végeztük a munkánkat, felsejlik a kiállítás értelme, legfőbb jelentése. Valami teljesség, amit a hétköznapi használatban a *város* szóval illetünk. Az a fajta teljesség, amiből logikusan következik, hogy csak odakint tudjuk az életet adottnak venni. Amitől úgy érzi magát az ember, mint egy *felforgató műalkotás* befogadásakor. Ezt Nina mesélte, és folytatta is. Szó sincs semmiféle egyetemességről, markáns *kollektív érzelmekről*, szóval efféle nyomasztóan komoly és lehetetlen dolgokról – két arra érdemes, jó lélek *összekarolásáról* beszélhetünk, semmi többről. Nina felvetette, hogy reklamálnunk kéne, mert ez így nem igazán igazságos. Nincs visszacsatolás, mindez csak bennünk épül ki, villan fel ijesztően rövid időre, sohasem tudhatjuk, van-e akár egyetlen, azaz *harmadik* ember, és nem olyan filmbeli valaki, aki csak akkor létezik, amikor beszél, amikor mutatja a kamera, hanem folyamatos, igazolt létezése van, és így persze érzelmei is lehetnének, olyanok, mint a miénk. Attól tartok, bár erősen remélem, hogy tévedek, Nina keresi a lehetőségét, hogy ilyenekkel kapcsolatba lépjen. Szerencsére ez nagyon összetett, nehéz feladat. Amikor belekezdett, ha egyáltalán igazat beszél, és nem csak ideges kitörés ez nála, nem mérte fel megfelelően, mit vállalt. Próbáltam elmagyarázni neki, hogy a keresés emberi szükséglete alatt nem ezt kell érteni. A szex és a séta pusztá ténye elegendő kell legyen ahhoz, hogy ne koncoljuk fel egymást. Elvégre a maga nemében mindkettő a keresés ősi vágyán alapul, de mindkettőre érvényes, hogy a beteljesüléshez a lehető legmesszebb el kell menni. Annyit láttam, hogy elgondolkozott rajta. Nem vitás, Ninának ezek a próbálkozásai eredményezik a legkimerítőbb otthoni összetűzéseinket. *Robadt kurva*, szoktam motyogni az orrom alatt, nagyon halkán, hogy ne hallja, de azért meglegyen az esélye, hogy elcsíp belőle valamit. Meghallja, még szép, néha annyira éber! Nina feszült hangon világított rá, hogy mit mondanék, ha bennem alakult volna ki az igény, én keresném azt a *harmadikat*, akire öntudatlanul siklanak át a gondolatok, mintha álmodna az ember. Honnan veszem, hogy ezt a *csúsztatást* csak egy

nő követheti el? *Szexizmus*, mondta, de akkor már jóindulatú szexizmus, válaszoltam, és máris állt a bál.

Ha egyszer úgy istenigazából kifaggatnának, be kellene vallanom, amit magamnak sose mernék, hogy Ninával páratlan minőségű életet élhetnénk. 18–19. századi regényeket és naplókat olvas angolul és franciául, csakis nők által írott műveket. A leghétköznapibb témával összefüggésben is képes ki térni abba a régmúlt világba, és olyasmiket mond, hogy ma legszívesebben azt a könnyű ruhát vette volna fel, hiszen tudom, arannyal hímzett fehér mullszövet, csipkemintákkal és *csillagkitörésekkel*. Gondolom, nem kitöréseket akart mondani, vagy ki tudja. Azt mondja például, hogy *míder*, amiről rémlett valami, ruhaféle az is, de mit akar vele Nina? Semmit nem magyaráz meg. Egyébként hazudnék, ha azt állítanám, csak neki vannak ilyen hóbortjai. Én is szeretek felválni, bár nem mindig jól sül el. Mivel olvasni nem szeretek, csak annyit tudok, amennyit Ninától hallok, és ezeket az idők során eltanult szavaimat óvatos mosollyal fogadja. De pontosan ennek köszönhető, hogy egymáshoz csiszolódunk, mert vannak nagyszerű pillanatok, amikor azonos érzésben találunk közösséget. A tárgyak iránti megszállottságot kiszolgáló kirakatok egy ideje engem is felajzanak. Az előtérben meredő, szinte a portálüveghez döntött bábukon látott ruhákra ő is, én is megfelelően tartjuk az *anyagigényes*, vagy éppenséggel a *könnyedvonalú* jelzót.

Tévedés lenne azt állítani, hogy Nina egy régi világban rekedt, és csak a nosztalgia hajtja. A lakásban töltött időt tekintve semmi sem utal erre. Ha kijövünk, ide, a *kiállítás* labirintusába, néhány dolog megváltozik. Nina a legelső közös napunkon azt mondta, ennél tökéletesebbet elképzelni sem tud. De később kiderült, hogy ez afféle bevett fordulat volt csak, amivel meg akart nyugtatni. Igen sok mindenről megvolt a véleménye, többnyire addig beszélt, míg nem ért a céljához, míg nem sikerült kifogásolnia valamit. Onnan indult, amit én is elfogadtam, hogy idekint a férfiból fiú, a nóból lány lesz. Ugyanígy percek alatt megegyeztünk abban is, hogy az utcákon nem szabad megállni, és ha mégis muszáj, közlekedési lámpáknál, egy kirakatnál, nagyon erősen kell gondolnunk a hűséggel ápolt kapcsolatra, mely egymáshoz fűz minket, és a városhoz kettőnket. A veszélyek elkerülésének egyetlen módja, ha mozgásban maradunk. Tucatnyi formában válik hasznunkra, könnyebb megismerni az ismeretlent, örömet lopni a csalódásba, mert amíg haladunk, az idővel az égvilágon semmi dolgunk, fel van függesztve, ráadásul kötetlen rendszerben van felfüggesztve, ami számunkra, ahány nap csak belekezdünk, megújuló, markáns effektus, és ezt a tény jó átélni, újra és újra felismerni. Vannak nehézségek, de minden napot kiélvezünk.

Nina szerint ez a lehetőség mindenkié ott él, viszont a legtöbben inkább csak beszélgetnek. Hallotta, hogy ilyenek is lehetnénk, ülnék valahol, mondanánk a magunkét, igyekeznénk elterelni a figyelmet a vakságunkról és a süketségünkről, egyszóval a törekénységünkről, míg egyszer össze nem roppanunk. A városban nyomós ok nélkül nem bántom meg Ninát, eddig még sosem hívtam fel a figyelmét az ellentmondásra, hogy tudniillik mi is sokat beszélünk, ha nem is beszélgetés ez, gyakran csak monológok sora. Ilyen értelemben valószínűleg nekünk is megvan az esélyünk erre az *összetörésre*, vagyis hát arra, hogy amit egymásban szeretünk, az átadja a helyét valami másnak. Teszem azt Nina egyszer csak be akarna ülni egy kávézóba. És ott, vagy egy étteremben, mindegy, tehát a pokol valamelyik körében a szavaink tragikusan lelepleznének minket. A járdán haladva nincs mód a kielengésekre, az ártatlanságunkat jóval nehezebb elhagyni, ha tartjuk az irányt. Együtt felülemelkedhetünk a város szövetén felfedezhető rések, grandiózus anyaghibák botrányos és halálos vonzerején.

Milyen szép is ez! Én úgy veszem, hogy életünk végéig szerződtünk. Az ember ilyen fiatalon nem számol azzal, hogy egyik napról a másikra kialszik benne az élet. De egyvalamit nem árultam el Ninának mindeddig: olyan briliáns érzés dugni vele reggelente, hogy én komolyan elkezdtem tartani a végső elalvástól. Ha van valamid, akkor van kötelességed is, mégpedig az elvesztésétől való félelem. Ki tudja, valami gyors lefolyású betegség, vagy a tudat, hogy egy betegség következtében többé nem mehetek ki vele a városba. Mert ez is a végét jelentené: a förtelmes veszekedésekből semmilyen módon nem tudnánk többé kiemelkedni, ha rövid időre is. Például ezt sem mondtam el neki. Ő viszont semmit nem akart eltitkolni előlem. A legnagyobb körültekintéssel erre a hipotetikus harmadik személyre kezdett célozgatni, erre a tőlünk független entitásra. Nem volt tekintettel az érzékenységre, már minek is a társunk lelkét pátyolgatni, amikor igen kiterjedt hatályú megállapodás van köztünk. Aminek az alapja, hogy amit utcáról utcára megvalósítunk, az sosem lesz számunkra jelentéktelen, ez biztosítja a folytonosság garanciáit, minden kételyt kizáró tisztsággal mutatja fel az identitásunkat. Az utóbbi napokban azonban úgy éreztem, hogy megfordult velünk a világ. Nina felhasznál engem, rejteget valamit. Az érzékeinket lebilincselő zaj, szag, a sajátos fizikai behatároltság és meghatározottság, mely engem teljességgel felvillanyozott, az ő arcát mostanában inkább elfelhőzte, a tekintetén is jól látszott, hogy alig rezonál valamire. Délutánra általában mindig visszafogottabbá válik a stílusa, talán a fények módosulásának köszönhetően, de most sokkal többről volt szó. Míg a nagy igénybevétel, az

egyenletes, árnyékmentes megvilágítás délben jött, délutánra kezdődött a bújócska, a várakozás, és néha bizony az ijedtség, a meglepetés, mi vár a sarkon túl. A legelvontabbnak tartott módon fény derül egy rémisztően új viszonylatra, mely fokozott igénnyel közelít hozzánk, és ez készületlenül ér bennünket. Mindig ez van a természetes forrásból érkező fényvel. Ebből a szempontból mondjuk, a szél sem egyszerű dolog, olyan apróságok, mint hogy finom homok rakódik le egy emlékmű talapzatára, de ott van az autók szélvédőjének tövében is, szóval ezek az emberfeletti kötelességekre emlékeztető jelek irtó zavarók. Egy autó birtoklása, ablakmosás, ilyesmik, tiszta örület. Nina azonban mostanában nem ezekbe gabalyodik bele. Délutánonként, úgy négy tájban a teste valahogy megnő, és ez nem a fényviszonyok miatt van: olyan dús, hogy már ott belegabalyodnék. És még jó, hogy észnél vagyok, mert alaposan félreérteném ezeket a bizonyos jeleket. Mindegy, hogy Nina arca ragyog vagy opálosan fénylik, netán olyan lesz a felülete, mint a maratással, homokfúvással kezelt ablaküveg, és hogy milyen kiterjedésű a teste. Erre csak most jöttem rá, amikor eljött a pillanat, amitől mindig tartottam, rajtakaptam Ninát, hogy a törvényesnél jobban lemaradt mellőlem. Én már a presszó után jártam, az enyhe emelkedő elején, jól láttam a bérházunk élszegélyeit, a megcsillanó teraszkorlátokat. Utolsó közös játékként a mondókánkkal ki szoktuk számolni, melyik a miénk, hogy aztán elcsendesedjünk, megsejtsük a mögötte felneszelő, lassan nyújtózó vadállatot, mely együttlétünk első perceiben kiderített rólunk mindent, és olyan otthonosan elvan velünk, hogy tán venni kéne neki egy vendégágyat. Szóval ide értem, rákezenék a mondókára, hogy aztán végleg elnémulhassunk, de körülnéztem, és Nina nem volt mellettem.

Visszafordultam, pár lépés, ki kell kerülni újra a járdára kirakott asztalokat, onnan végül megláttam. Ki tudja, honnan került oda az a fickó. Levált a kisáruház fröccs-festésű falsíkjáról, odavetítette a túloldali krómózott acéllemez szervízajtón utolsót forduló fény. Lebénultam. Lehorgasztott fejjel álltam. Mellettem a presszó karámját díszítő virágok alatt, a körtálcákban állt a víz, eshetett a környékünkön, vagy csak túllocsolták. Az üres asztalokat védő terelőelemek a járdaszegényhez kényszerítettek. Még sosem álltam ott. Nem mertem felnézni, onnan milyen lehet a lakásunk erkélye. A kapubejáratra sem lehetett nézmem, és a presszó belseje felé sem, ahol egyszer kiszúrtam, milyen rémségesen ódivatú, agyoncicomázott csempeburkolattal csúfítják el a belső teret. Messze elől, az utcánk végében sorakozott a hossz tengelyre merőleges üzletsor, ahová nagy ritkán elugrottunk valami apróságért.

Milyen messze van Nina, hültem el... Ebből a távolságból, bár lehet, csak az idegállapot gőze láttatta így, volt körötte, de inkább fölötte egy kis elszíneződés. Ha nem lenne hülyeség, azt mondanám, talán egy apró, vöröslő felhő, vagy légköri anomália, amit hirtelenjében a fürdőszobánk rejtett tükörfilátásához hasonlítottam. És Nina szeme visszaragyogott erre a tü-neményre, most mindegy, hogy csak visszatükrözte azt, vagy maga is forrása volt a jelenségnek. Égett, csillogott a tekintete, nagyon szép volt. Igazából mégsem a szépsége fogott meg, hanem a dolgok valóságos rendjének de-rengése. Hogy Nina talán közömbös lett az időre, az egyetlen tényezőre, melytől elfogadtuk, hogy jóra és rosszra tagolja az életünket. Rég a lakás-ban kellett volna lennünk, hergelnünk magunkat, megnyergelni a vadabbnál vadabb motivációkat. Erre arra összpontosított, amiben ott az ellenállás írmagja, hogy talált egy harmadik lényt, és kapcsolatba is lépett vele, bár innen nem látszott, milyen eszközön keresztül teszi. Mi történhetett? A türelmetlensége kikezdte a beosztásunkat? A kisajátításnak nincs távlata? Erről a fordulatról egyelőre nem tudok fogalmat alkotni. Felfoghatatlan, hogyan üríthette ki mindazt, amit összegyűjtöttünk. Márpedig az erős dön-tések nem tűrnek meg emlékeket. A pánik szorította a torkomat, nyomta a gyomromat, mert azok ketten derűt, friss szellemet, optimizmust sugalló párt alkottak.

Nem tudom, hogy kerültem a lakásba, összetörten ültem a nappaliban. Aztán csendesen bejött Nina.